Brude- & Konfirmations Udstyr.

Aarligt Udsalg
af Dame-Linned.

Paa Bestilling under Uds. gives ogsaa Rabat

Fru Clara Jespersen (Damernes nye Linnedmagasin),
Kronprinsensg. 10, 2. S. Lagerpriser. Telef. B. 2895 y.
3 Et Restparti Hush.- og Pynteforklæder udsælges med extra Rabat.

tager til hos Publikum, daler Evnen til at fremstille Romantiken hos Theatrets Udøvere.

Der er ingen virkelig Umiddelbarhed tilstede, der *spilles* naivt, det illuderer ikke.

Hos Anna Larssen derimod fandtes den rette umiddelbare given sig hen i det naive, uden først at spørge: gør man saadan eller saadan?

Desværre kan man ikke ved Frk. Ellen Holms Udførelse af „Husmandstøsen"s Rolle rigtig faa fat paa dette utrolige, engleagtige Væsens Virkelighed. Hun forekommer for det første slet ikke at være af saa jævn en Oprindelse, som hendes Hjems fattige Træhus i Skovbrynet giver Indtrykket af. Baade hendes fine lille Skikkelse, hendes Bevægelser og Stemme er snarere hentet fra det smaaborgerlige Milieu. Selv om Forfatterinden i sin Novelle „Tøsen fra Stormyrtorpet" ikke har givet hende synderlig fastere Træk end her i det dramatiske Arbejde, vil man dog tro, at ved en kyndig Instruktørs inspirerende Vejledning, vilde det være en let Sag at faa denne scenevante, endnu temmelig unge, brugbare Skuespillerinde til at indlade sig paa en mere karaktersammenhængende Fremstilling. Hvorfor har Forfatterinden mon ladet denne unge Pige lide saa meget for den Forseelse, som dog begaas af saa mange uden synderlige Skrupler? Hvorfor har hun ladet hende stamme fra Skovene med Udsigt over Vildmosen og fra det fattigste Hjem?

Denne unge Piges Brøde forekommer jo ogsaa i andre Lag!

Mon ikke Selma Lagerløf derigennem just har villet skildre sit elskede Värmelands varmblodige, gudsfrygtige og naturstemte Befolkning.

Dommeren i Stykket og i Bogen siger jo netop: „Se där, saadant är mit Folk. Jag skall inte förarga mig öfver det, då det finns saa mycken kärlek och gudsfruktan hos en af de ringaste."

Hvordan staar det egentlig til med denne „Torpflickas" Følelsesliv? Hun lader sig bedaare af en gift Mand, i hvis Hus hun ganske ung har faaet sin første Tjeneste, — hvad der ikke er saa sjælden en Hændelse — men skønt hun føler sig meget skamfuld derved, og af de fattige Forældre tvinges til at fordre Allimentation — holder hun endnu saa meget af sit Barns Fader, at hun af Angst for, at han skal fralægge sig Faderskabet ved et falskt Vidnesbyrd — afstaar fra sin Fordring, og, idet hun tilsidesætter sin Frygt og Skamfuldhed for Rettens Folk og den høje Dommer, river Biblen fra den Anklagede, idet han skal aflægge Eden og gemmer den i sine Arme. Kort efter denne oprivende Scene, kaster hun sig om Halsen paa en anden ung Mand, ikke fordi hun allerede dengang elsker ham, men fordi hun i ham aner sin Redningsmand. Alt dette tyder dog paa, at der maa være lidt Temperament i Pigebarnet — hun gør det paa Trods af Forældrenes strenge og retskafne Dyd — hun er ikke alene gudsfrygtig eller engleagtig uskyldig — nej, det er Vildmosens Urkraft og de stille Skoves Hellighed, der rører sig i dette Barn.

Derfor er hun ogsaa i god Forstaaelse med Spillemanden „Jan Øster", en Skikkelse, som Forfatterinden har føjet ind i Skuespillet, sikkert som en Erstatnig for hendes stemningsrige Naturskildringer, og som et Bindeled mellem Naturen og Helga paa den ene Side og Bygden og dens Befolkning paa den anden Side.

Frk. Holm burde have givet Helgas Skikkelse et Præg af svensk Almue, dette temperamentsfulde, uragtige Folk, hurtig i Følelsernes Skiften, overtroisk, hidsigt og sværmerisk.

Saaledes som hun fremstillede hende saa dansk, saa dansk, med et serafisk Tilsnit, med Øjnene pinligt skuende mod Himlen, overbeviste hun aldeles ikke Tilskuerne om hendes gudsfrygtige Sind eller hendes trods al Forseelse store Uskyld.

Kan man nu lægge hele Skylden paa den unge Skuespillerinde? — nej, ikke helt — hun har gode Momenter og ejer det, der faar Publikum til at holde af hende.

Hun er jo endnu saa ung, at man tilgiver hende, at hun lader sig blænde af den Hyldest, der Aften efter Aften stiger op imod hende fra et fyldt Theater — men det bør ogsaa anspore hende til at lægge end mere Studie i sin Rolle, om der en anden Gang stilles hende den Opgave at mætte Menneskenes Trang til at se Uskyld og Ædelhed sat i Højsædet. Det er Instruktøren, hvem Skylden fortrinsvis maa lægges paa, han skal være den, der udfører Digterens Tanker paa sit Instrument: Scenen, hvor Skuespillerne er Strengene, han selv Kunstneren, der med sine inspirerende Buestrøg, faar Strengene til at sukke, klage og le, alt som Komponisten har tænkt det.

„Den sande Sceneinstruktør," siger Herman Bang, „staar inde i Værket og udarbejder inde fra sin Tankes Billede."

Der er som sagt i Ellen Holms Væsen og Stemme, skønt den endnu er spæd, en Del, som af en opmærksom Instruktør kan ledes til det rette. Først og fremmest maa man lade Figuren vokse op af den Jordbund, den kommer fra, og lade den stemme af Omgivelserne.

Scenen med Gudmund i den stille Søndagseftermiddag i Stuen paa hans Gaard „Nærlunda" lykkedes bedst, med mange kønne Overgange i Stemme og Miner, som lod en ane den Fred, som Opholdet i dette menneskelige Hjem havde sænket i Helgas Sind — men bedst havde det været, om man forud havde følt mere af det ophidsede og opstemte lille Naturbarn.

De 3 andre kvindelige Hovedfigurer var lagt i Hænderne paa Damerne Mathilde Nielsen, Jenny Roelsgaard og Nathalie Krause. Den første var som Mor Ingeborg rigtig god og troværdig, dog var man ikke et Øjeblik i Tvivl om, at det var Mathilde Nielsen. Mor Anna er jo en meget lille Rolle, som vel nok havde faaet en altfor overdreven Maske. Aftegner Snæverhjertethed sig saa stærkt i det Ydre? her syntes man snarere at se en gullig Kineserkvinde, end den stolte Husmoder fra Alvåkra. Som Hildur saa Nathalie Krause ligefrem paatrængende dejlig ud, saa man næsten ikke kunde spore de mange Sindsovergange i det skønne Dukkehoved.

I dette Stykke er der saa meget af den rigtige Folkekomedie, som er den sundeste dramatiske Form for det borgerlige Publikum, at det var Synd,